

“ਮੇਰੀ ਬੇਪਰਤੀਤੀ ਦਾ ਉਪਾਅ ਕਰ”

ਮੈਂ 17:14-20; ਮਰਕੁਸ 9:14-29; ਲੂਕਾ 9:37-43; ਇਕ ਨੇੜ ਝਾੜ

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਦ ਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਵਿਚ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਏਲੀਯਾਹ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਿਲਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ (1 ਰਾਜਿਆਂ 19: 10)। ਮੈਂ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਦੇ ਨਾਲ ਰੋਂਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਮਿਹਨਤ ਬੇਕਾਰ ਗਈ ਹੈ (ਯਿਰਮਿਯਾਹ 9: 1; 13: 17)। ਮੈਨੂੰ ਪਤਰਸ ਆਪਣਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਅਕਸਰ ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ ਹੀ ਬੋਲ ਉੱਠਦਾ ਸੀ (ਲੂਕਾ 9:33)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿਚ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਿਲਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਉਹ ਪਿਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸੀ, ‘‘ਮੈਂ ਪਰਤੀਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੀ ਬੇਪਰਤੀਤੀ ਦਾ ਉਪਾਉ ਕਰ’’ (ਮਰਕੁਸ 9:24)। ਜਦੋਂ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸੀ, ‘‘ਪਰਤੀਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲਈ ਸੱਭੋਂ ਕੁਝ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ’’ (ਮਰਕੁਸ 9:23)। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਦਮੀ ਪੁਕਾਰ ਉੱਠਿਆ ਸੀ, ‘‘ਮੈਂ ਪਰਤੀਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੀ ਬੇਪਰਤੀਤੀ ਦਾ ਉਪਾਅ ਕਰ।’’

ਮਸੀਹੀਅਤ ਲਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਾਂ ਪਰਤੀਤ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡਾ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੋਈ ਲੋੜ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ

ਮੈਂ ਤਾਂ ਇੰਜੀਲ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਉਹ ਹਰੇਕ ਨਿਹਚਾਵਾਨ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਪਹਿਲਾਂ ਯਹੂਦੀ ਫੇਰ ਯੂਨਾਨੀ ਲਈ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਸ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਉਹ ਧਰਮ ਹੈ ਜੋ ਨਿਹਚਾ ਤੋਂ ਨਿਹਚਾ ਲਈ ਪਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਭਈ ਧਰਮੀ ਨਿਹਚਾ ਤੋਂ ਜੀਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ (ਰੋਮੀਆਂ 1: 16, 17)।

NIV ਵਿਚ ‘‘ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਅਖੀਰ ਤਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ’’ ਹੈ। ਦ ਨਿਊ ਸੈਂਚੂਰੀ ਵਰਜ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ‘‘ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਤੇ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।’’

‘‘ਨਿਹਚਾ ਬਾਝੋਂ ਉਹ ਦੇ [ਭਾਵ ਖੁਦ ਦੇ] ਮਨ ਨੂੰ ਭਾਉਣਾ ਅਣਹੋਣਾ ਹੈ’’ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 11:6)। ਅਸੀਂ ‘‘ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਕਿਰਪਾ ਤੋਂ ਹੀ ਬਚਾਏ’’ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 2:8)। ਮਸੀਹੀ ਰਸਤੇ ਤੇ ਅਸੀਂ ‘‘ਰੂਪ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਚੱਲਦੇ ਹਾਂ’’ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:7)। ਨਿਹਚਾ ਉਹ ਢਾਲ ਹੈ, ਜਿਹੜੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਬਚਾਉਂਦੀ ਹੈ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 6:16)। ਨਿਹਚਾ ‘‘ਉਹ ਫ਼ਤਹਿ [ਹੈ] ਜਿਸ ਨਾਲ ਜਗਤ ਤੇ ਫ਼ਤਹਿ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ’’ (1 ਯੂਹੰਨਾ 5:4)। ਨਿਹਚਾ ਦਾ ਆਖ਼ਰੀ ‘‘ਨਤੀਜਾ’’ ਸਾਡੀਆਂ ਜਾਨ ਦੀ ‘‘ਮੁਕਤੀ’’ ਹੋਵੇਗਾ (1 ਪਤਰਸ 1:9)।

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਵੀ, ਇਹ ਪੁਕਾਰਨ ਦੀ ਪਰਖ ਵਿਚ ਪੈ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਕਿ ‘‘ਮੈਂ ਪਰਤੀਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੀ ਬੇਪਰਤੀਤੀ ਦਾ ਉਪਾਅ ਕਰੋ!’’ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਕਾਰਣਾਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰ

ਕਰਾਂਗੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਿਹਚਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਇਕ ਪਰਖ

(ਮੱਤੀ 17:14-18; ਮਰਕੁਸ 9:14-27; ਲੂਕਾ 9:37-43)

ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਯਿਸੂ, ਪਤਰਸ, ਯਾਕੂਬ ਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਰੂਪ ਬਦਲਣ ਵਾਲੇ ਪਹਾੜ ਤੋਂ ਭਾਵ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਟੀਸੀ ਤੋਂ ਝਗੜੇ ਦੀ ਘਾਟੀ ਵਿਚ ਆ ਗਏ ਸਨ। ਇਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਚਾਹਿਆ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਵਾਂਗ, ਅਸੀਂ ਵੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਹਾੜ ਦੀ ਟੀਸੀ ਤੇ ਰਹਿਣ ਨੂੰ ਪਹਿਲ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ (ਮੱਤੀ 17:4), ਪਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉੱਥੇ ਜੀਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਹਨ।

ਜਦ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਝੁੰਡ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਾ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੌਂ ਦੂਜੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ‘... ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਝਗੜਾ ਕਰਦੇ ਡਿੱਠਾ’ (ਮਰਕੁਸ 9:14)। ਗੰਥੀ ਯਿਸੂ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਜਾਇਜ਼ ਹੋਣ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ। ਬਹਿਸ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਵਾਲੀ ਇਕ ਜਿਗਿਆਸੂ ਭੀੜ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਅੱਜ ਵੀ ਕਾਰਾਂ ਦੀ ਟੱਕਰ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਗੜਬੜੀ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਲਈ ਜਮ੍ਹਾਂ ਜੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।¹

ਇਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਮੁੰਡਾ

ਯਿਸੂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਕੀ ਹੈ (ਮਰਕੁਸ 9:16)। ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਧਿਆਨ ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਹੋਏ ਚੇਲੇ ਤੋਂ ਹਟਾ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਲਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਭੀੜ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਆਦਮੀ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿਚ ਡਿੱਗਦਾ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ, ‘ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ, ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਉੱਤੇ ਦਯਾ ਕਰੋ’ (ਮੱਤੀ 17:15)।

ਉਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਮੁੰਡਾ, ਜੋ ਉਸ ਦਾ ਇਕਲੌਤਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ (ਲੂਕਾ 9:38), ਬੜਾ ਬੀਮਾਰ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਨਾ ਸੁਣ ਨਾ ਬੋਲ ਪਾਉਂਦਾ ਸੀ² (ਮਰਕੁਸ 9:17, 25)। ਉਹ ਬਦਰੂਹ ਦਾ ਜਕੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ (ਮੱਤੀ 17:18; ਲੂਕਾ 9:39, 42)। ਬਦਰੂਹ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਪਟਕ ਦਿੰਦੀ ਅਤੇ ਉਹ ਝੱਗ ਛੱਡਦਾ ਅਤੇ ਦੰਦੀਆਂ ਕਰੀਚਦਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਝੱਗ ਨਿੱਕਲਦੀ ਸੀ (ਮਰਕੁਸ 9:18; ਲੂਕਾ 9:39)। ਬਦਰੂਹ ਦੇ ਕਾਰਣ ਉਹ ਕਦੇ ਅੱਗ ਵਿਚ ਅਤੇ ਕਦੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦਾ ਸੀ (ਮੱਤੀ 17:15; ਮਰਕੁਸ 9:22)³

ਪੁਰਾਣੇ ਅੰਧ-ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਪੈਣ ਵਾਲੇ ਦੌਰੇ ‘ਚੰਦਰਮਾ’ ਦੇ ਕਾਰਣ ਸਨ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ‘moonstruck’ ਆਖਿਆ (ਮੱਤੀ 17:15; ਮੂਲ ਲਿਖਤ)। ਇਸ ਦਾ ਇਕ ਮੂਲ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿਚ ‘lunatic’ (ਪਾਗਲ) ਹੋਵੇਗਾ (ਵੇਖੋ KJV ਅਤੇ ਅਪਡੇਟਿਡ NASB) ਜੋ ਚੰਦਰਮਾ ਲਈ ਲਾਤੀਨੀ ਸ਼ਬਦ *Luna* ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਹੁਣ ‘ਲਿਊਨੈਟਿਕ’ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਪਾਗਲ ਹੋਵੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਕਈ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਿਚ ‘ਮਿਰਗੀ’ ਸ਼ਬਦ (ਵੇਖੋ RSV, ASV ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਅਨੁਵਾਦ) ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਮਿਰਗੀ ਦੇ ਵੱਡੇ ਦੌਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਜੁਲਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਕਰਕੇ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਇਹ ਸਮਝ ਲਓ ਕਿ ਇਹ ਲੱਛਣ ਮਿਰਗੀ ਦੇ ਦੌਰਿਆਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ‘ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਬੇਮੇਲ ਬਿਜਲਈ ਗਤੀਵਿਧੀ’ ਨਾਲ ਨਹੀਂ⁴ ਬਲਕਿ ਭੂਤ ਚੰਬੜੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸੀ (ਮੱਤੀ 17:18; ਮਰਕੁਸ 9:25; ਲੂਕਾ 9:42⁵)।

ਇਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਗੁਰੂ

ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੁਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਭੀੜ, ਲੜਨ ਤੇ ਉਤਾਰੂ ਗ੍ਰੰਥੀ, ਘਬਰਾਏ ਹੋਏ ਚੇਲੇ ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਯਿਸੂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਮਨੁੱਖੀ ਪੱਖ ਦੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਝਲਕ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹੇ ਬੇਪਰਤੀਤ ਅਤੇ ਅੜ੍ਹਬ ਪੀੜ੍ਹੀ ਕਦ ਤੋੜੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਗ ਰਹਾਂਗਾ? ਕਦ ਤੋੜੀ ਤੁਹਾਡੀ ਸਹਾਂਗਾ?”⁶ (ਮੱਤੀ 17:17)।⁷ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਸੁਣ ਕੇ ਕਿ “ਕਦ ਤੋੜੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਗ ਰਹਾਂਗਾ?” ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਜਿਸਮ ਦੇ ਬੋਝ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਜਾਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਤੜਫ਼ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਹਨੂੰ “ਕਦ ਤੋੜੀ ਤੁਹਾਡੀ ਸਹਾਂਗਾ?” ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਸਰੀਰ ਤੇ ਮਨ ਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਤੋਂ ਉਸ ਦੀ ਬੇਦਿਲੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਮਸੀਹ ਵੱਲੋਂ “ਬੇਪਰਤੀਤ ਅਤੇ ਅੜ੍ਹਬ ਪੀੜ੍ਹੀ” ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਛੱਡਣ ਦੀ ਕੋਈ ਵਜ੍ਹਾ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਨਿਹਚਾਰੀਨ ਗ੍ਰੰਥੀ ਹੋਣ, ਦੁਵੱਲੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹੋਣ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਡਾਵਾਂਡੋਲ ਸੀ।⁸ ਇਹ ਉਸ “ਬੇਪਰਤੀਤ ... ਪੀੜ੍ਹੀ” ਦੇ ਰੂਪ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਸੰਸਾਰ ਵਰਗੇ ਹੀ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।

ਪਿਤਾ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਦਾ ਜਵਾਬ ਯਿਸੂ ਨੇ “ਆਦਮੀ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਕਮੀ” ਮੁਤਾਬਿਕ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਆਪਣੀ “ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਧਨ ਮੁਤਾਬਿਕ” ਦਿੱਤਾ⁹ (ਵੇਖੋ ਅਫ਼ਸੀਆਂ 1:7)। ਉਸਨੇ ਉਸ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, “ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਲੈ ਆ” (ਲੂਕਾ 9:41; ਮੱਤੀ 17:17 ਵੀ ਵੇਖੋ; ਮਰਕੁਸ 9:19)।

ਇਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਪਿਤਾ

ਲੋਕ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਲਿਆ ਹੀ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਭੂਤ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਰੋੜ ਕੇ ਪਟਕ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਜਵਾਨ “ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਝੱਗ ਵਗਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਮੁੜਨ ਲੱਗਾ” (ਮਰਕੁਸ 9:20)। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਸ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਹਾਲਤ ਪੁੱਛੀ (ਮਰਕੁਸ 9:21)। ਇਸ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਬਿਨਾ ਆਪਣੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਪਿਤਾ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤਰਸ ਖਾ ਕੇ¹⁰ ਸਾਡੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੋ” (ਮਰਕੁਸ 9:22)।

ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕਿ “ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ” ਸੁਣ ਕੇ ਮਸੀਹ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਚਮਕ ਆਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਹਿ ਕੇ ਮੈਂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਨੂੰ ਕੁਝ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੀ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹਾਂ (ਮਰਕੁਸ 9:23; 1977 NASB)। ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਿਤਾ ਇਸ ਆਸ ਨਾਲ ਨਿਹਚਾ ਕਰਕੇ ਆਇਆ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਪਰ ਚੇਲਿਆਂ ਕੋਲੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਾ ਕਰ ਪਾਉਣ ਕਰਕੇ, ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਦੇ ਹਮਲੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਡੋਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਿ “ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ...” ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪਿਆ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, “ਨਿਹਚਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਸੱਭੋ ਕੁਝ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ” (ਮਰਕੁਸ 9:23)। ਇਸ ਸਮਰਥੀ ਕਥਨ ਦੇ ਦੋ ਮੁਲਾਂਕਣ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਪਾਸੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਕਥਨ ਕੁਝ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਬੇਅੰਤ ਸ਼ਕਤੀ ਬਿਨਾ ਸ਼ਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਹਾਸੋਹੀਣੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਵਿਲੀਅਮ ਬਾਰਕਲੇ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ‘‘ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤਕ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਭਰੇ ਮਨ ਨਾਲ ਜਾਣਾ, ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਬਣਾਉਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ; ਨਿਹਚਾ ਭਰੇ ਮਨ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦਾ ਭਾਵ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।’’¹¹ ਉਸ ਨੇ ‘‘ਸੰਭਵ ਦੀ ਭਾਵਨਾ’’ ਦੀ ਲੋੜ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ।¹²

ਮਸੀਹ ਦੇ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਕਿ ‘‘ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ,’’ ਬਾਲਕ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਝੱਟ ਗਿੜਗਿੜਾ ਕੇ ਆਖਿਆ, ‘‘ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਮੈਂ ਪਰਤੀਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੀ ਬੇਪਰਤੀਤੀ ਦਾ ਉਪਾਅ ਕਰੋ’’ (ਮਰਕੁਸ 9:23, 24)। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਬੇਨਤੀ ਹੈ: ‘‘ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਉੱਜ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਨਾ ਦਿਓ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰੋ!’’

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਧਾਉ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ

ਯਿਸੂ ਨੇ ਮੁੰਡੇ ਵੱਲ ਪਰਤ ਕੇ ‘‘ਅਸੁੱਧ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਡਾਂਟਿਆ,¹³ ਹੇ ਗੂੰਗੀ ਬੋਲੀ ਆਤਮਾ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਹ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਦੇ ਇਸ ਵਿਚ ਨਾ ਵੜੀ’’¹⁴ (ਮਰਕੁਸ 9:25)। ਭੂਤ ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਚੁੱਪ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਗਈ। ਉਹ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਚੀਕ ਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ਜਵਾਨ ਨੂੰ ‘‘ਮਰੋੜ ਮਰਾੜ’’ ਕੇ ਸੁੱਟ ਗਈ (ਮਰਕੁਸ 9:26)। ਆਰ. ਐਲਨ ਕੋਲ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ‘‘[ਇਕ] ਹਾਰੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਗੁੱਸਾ’’ ਕਿਹਾ ਹੈ।¹⁵ ਅਖੀਰ ਝੱਕਦੇ ਹੋਏ, ਭੂਤ ਮੁੰਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ‘‘ਨਿਕਲ ਆਈ’’ (ਮਰਕੁਸ 9:26)।

ਮੁੰਡਾ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਬੇਜਾਨ ਜਿਹਾ ਪਿਆ ਰਿਹਾ। ਉਹ ‘‘ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਐਥੋਂ ਤੋੜੀ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਕਹਿਣ ਲਗ ਪਏ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ’’ (ਮਰਕੁਸ 9:26)। ‘‘ਪਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਕੇ ਉਹਨੂੰ ਉਠਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਖੜਾ ਹੋ ਗਿਆ’’ (ਮਰਕੁਸ 9:27)। ਫਿਰ ਉਹ ਦਿਲ ਟੁੰਬਵਾਂ ਪਲ ਆਇਆ, ਜਦ ਮਸੀਹ ਨੇ ਮੁੰਡਾ ‘‘ਉਸ ਦੇ ਪਿਓ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ’’¹⁶ (ਲੂਕਾ 9:42)। ਮਨੁੱਖ ਨਾਕਾਮ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਯਿਸੂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਪਲ ਦੇ ਬਾਰੇ ਬਰਟਨ ਕਾਫ਼ਮੈਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ,

ਇਹ ਪੂਰੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅਨਾਦੀਕਾਲ ਤਕ ਦੀ ਨਬੂਵਤ ਹੈ। ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਉੱਠ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ; ਬੇਵਿਸ਼ਵਾਸੇ ਲੋਕ ਹੋਰ ਸਖ਼ਤ ਹੋ ਕੇ ਆਕੜ ਸਕਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਚੇਲੇ ਵੀ ਰੂਹਾਨੀ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀਹੀਣ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ; ਪਰ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਾਮਯਾਬ ਹਨ। ‘‘ਪਤਾਲ ਦੇ ਫਾਟਕਾਂ’’ ਉਸ ਉੱਤੇ ਕੁੱਝ ਵੱਸ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ...।¹⁷

ਇਕ ਵਾਰ ਫੇਰ ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ‘‘ਸਭ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ’’ (ਲੂਕਾ 9:43)।

ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਤਾਕਤ (ਮੱਤੀ 17:19-21; ਮਰਕੁਸ 9:28, 29)

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲੇ ਇਕੱਲੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ, ‘‘ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕੱਢ ਸਕੇ’’ (ਮੱਤੀ 17:19; ਵੇਖੋ ਮਰਕੁਸ 9:28¹⁸)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈਰਾਨ ਹੋਣਾ ਸਹੀ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ‘‘ਇਖਤਿਆਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ’’ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ‘‘ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ’’ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਮੱਤੀ 10:1, 8; ਵੇਖੋ ਮਰਕੁਸ 6:7)। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਕੰਮ ਤਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਰਕੁਸ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ

‘‘ਬਹੁਤ ਸਾਰਿਆਂ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ’’ ਸੀ (ਮਰਕੁਸ 6: 13)। ਇਸ ਲਈ ਜਦ ਉਸ ਪਿਤਾ ਨੇ ਤਰਲਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਪਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੋਈ ਔਖਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ‘‘ਯਿਸੂ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਫ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਸੀਂ ਸੰਭਾਲ ਲਵਾਂਗੇ! ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਲੈ ਆ!’’ ਮੈਂ ਬਾਰ ਬਾਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਕੱਢਣ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਧਦੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੀ ਵੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਕਮੀ

ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਸ਼ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ: ‘‘ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਕਮੀ ਦੇ ਕਰਕੇ’’¹⁹ (ਮੱਤੀ 17:20)। ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਕੁਝ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੀ ਨਾ ਕਰਦੇ; ਪਰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਚ ਕਮੀ ਸੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅੱਗੇ ਆਖਿਆ, ‘‘ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਤ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ ਰਾਈ ਦੇ ਦਾਣੇ ਸਮਾਨ ਨਿਹਚਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਕਹੋਗੇ²⁰ ਜੋ ਐਥਰੋਂ ਹਟ ਕੇ ਉਸ ਥਾਂ ਚਲਿਆ ਜਾਹ ਅਤੇ ਉਹ ਚਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਕੰਮ ਅਣਹੋਣਾ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ’’²¹ (ਮੱਤੀ 17:20²²)।

ਪਹਾੜ ਵਾਲੀ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਨਾਲ ਕਈ ਲੋਕ ਖਿੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਉਲਝਣ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਦੁਆ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਲਈ ਇਹੀ ਉਦਾਹਰਨ ਵਰਤਣੀ ਸੀ (ਮੱਤੀ 21:21, 22; ਮਰਕੁਸ 11:22-24)²³ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਪਹਾੜੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਦੁਆ ਕੀਤੀ, ‘‘ਹੇ ਖੁਦਾ, ਮੈਂ ਨਿਹਚਾ ਕਰਦੀ ਹਾਂ! ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਪਹਾੜੀ ਹਟਾ ਦੇ!’’ ਦੁਆ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਉੱਪਰ ਵੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ, ‘‘ਮੇਰੀ ਉਮੀਦ ਮੁਤਾਬਿਕ ਹੀ ਹੋਇਆ! ਇਹ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਹੀ ਹੈ!’’ ਸਾਫ਼ ਕਹੀਏ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਦੁਆ ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦੁਆ ਨਹੀਂ ਸੀ

ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮੂਲ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਭਾਵ ਧਰਤੀ ਦੇ ਫੁੱਟ ਨਿਕਲਣ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਇਸ ਆਇਤ ਨਾਲ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਤੇ ਉਹਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਕਦੀ ਸਚਮੁਚ ਕਿਸੇ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਕਾਰਜਕ੍ਰਮ ਵਿਚ ਅਜਿਹੇ ਮੋਅਜਜ਼ੇ ਦਾ ਕੋਈ ਮਕਸਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਪਹਾੜਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਮ ਕਰਕੇ ਸੰਕੇਤਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਹਾੜ ਅਸਲ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਔਖਾ ਕੰਮ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਲੋਕ ਜਾਣੂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ‘‘ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਪਹਾੜ’’²⁴ ਜਾਂ ‘‘ਰਾਈ ਦਾ ਪਹਾੜ ਬਣਾਉਣਾ’’ ਅਖਾਣ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਅਰਥ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿਚ, ‘‘ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ’’ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾਉਣ ਲਈ ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਰੂਪਕ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਯਸਾਯਾਹ 40:4; 49:11; 54:10)। ਰੱਬੀ ਲੋਕ ਪਹਾੜ ਵਰਗੀਆਂ ਲੱਗਣ ਵਾਲੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਵਾਕ ਅੰਸ਼ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਸਨ।²⁵ ਮੱਤੀ 17 ਵਿਚ ਯਕੀਨਨ ਇਹ ਇਸੇ ਅਰਥ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵੱਲੋਂ ਸਾਡੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ‘‘ਪਹਾੜਾਂ’’ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿਚ ਮਿੱਟੀ ਅਤੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਪਹਾੜ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਮਿੱਟੀ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ੀਨ, ਇਸ ਮਸ਼ੀਨ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਸਮੇਂ

ਦੀ ਕੋਈ ਹੱਦ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹਰ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਡੇਗ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਦੀਆਂ ਧਰਤੀ ਤੇ ਔਕੜਾਂ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਅਜਿਹਾ ਆਤਮ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਤਕਲੀਫ਼ ਅਤੇ ਸਤਾਅ ਦੇ ਉੱਚੇ ਉੱਚੇ ਪਹਾੜਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 5:11; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 8:1, 3)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਧਰਤੀ ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਢੇਰਾਂ ਨਾਲ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਉਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਪਾਏ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਹਾੜਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਮਸੀਹ ਆਪਣੇ ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦੁਆਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਤੇ ਫ਼ਤਹਿ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਰਾਈ ਦੇ ਦਾਣੇ ਜਿੰਨੀ ਵੀ ਨਿਹਚਾ ਹੋਵੇ। ਰਾਈ ਦਾ ਬੀਜ ਜਿਹੜਾ ਸਾਰੇ ਬੀਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਜਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਕਸਰ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਹੈ (ਮੱਤੀ 13:31; ਲੂਕਾ 13:19; 17:5, 6)। ਮੱਤੀ 17:20 ਵਿਚ ਜੋ ਫ਼ਰਕ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ (ਰਾਈ ਦੇ ਬੀਜ) ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ (ਪਹਾੜ) ਦੇ ਬੀਜ ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਅਦੁੱਤੀ ਸਮਰਥ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਪਰ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਰਾਈ ਦੇ ਬੀਜ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਦਾ ਅਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦ ਕਿ NASB ਵਿਚ “ਰਾਈ ਦੇ ਦਾਣੇ ਜਿੰਨਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ” ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਵਿਚ “ਅਕਾਰ” ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯੂਨਾਨੀ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ “ਰਾਈ ਦੇ ਬੀਜ ਜਿੰਨਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ” ਹੈ (ਪੰਜਾਬੀ ਅਤੇ KJV ਅਨੁਵਾਦ ਵੇਖੋ)। ਇਸ ਬੀਜ ਵਿਚ ਕਈ ਖੂਬੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਬੰਧ ਉਸ ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਹੋਣੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਨ ਵੱਜੋਂ:

- ਰਾਈ ਦਾ ਬੀਜ ਛੋਟਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਸਲੀ ਹੈ।
- ਰਾਈ ਦਾ ਬੀਜ ਛੋਟਾ ਹੈ, ਪਰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਸਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਦਾ ਹੋਣਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਯਾਕੂਬ 2:26)।
- ਰਾਈ ਦਾ ਬੀਜ ਛੋਟਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਤਾਕਤ ਵੱਡੀ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਲੂਕਾ 13:19)।
- ਰਾਈ ਦਾ ਬੀਜ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੈ।⁶

ਚੌਥੀ ਖੂਬੀ ਸਭ ਤੋਂ ਫੈਸਲਾਕੁੰਨ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਅਕਾਰ ਦਾ ਓਨਾ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਸਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਦਾ ਹੈ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, “... ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ” (ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 4:13)। ਇਹ ਵਧੇਰੇ ਕਰ ਕੇ “ਨਿਹਚਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ” (ਮਰਕੁਸ 9:23) ਜਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਪੌਲਸ ਦੀ ਗੱਲ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਧਿਆਨ ਦਿਓ “ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮਰਥ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਵਿਚ ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ” (ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 4:13)। ਸਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਸਾਨੂੰ ਓਨੀ ਜਿੰਨੀ ਉਹ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਯਕੀਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸੜਕ ਤੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਪੁਲ ਤਕ ਆ ਪਹੰਚੇ ਦਰਿਆ ਤੇ ਹੋ। ਪੁਲ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਉਦੋਂ ਤਕ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੋਗੇ ਜਦ ਤਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਭਾਰ ਝੱਲ ਲਵੇਗਾ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਚੱਲਦੇ ਹੋਏ ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਸਹਾਰਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ? ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ: ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਅਕਾਰ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾ

ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਹੀ ਹੋਵਾਂਗੇ, ਜਿਸ ਤੇ ਅਸੀਂ ਨਿਹਚਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਯਿਸੂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਿ ‘‘ਨਿਹਚਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਸੱਚੇ ਕੁਝ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ’’ ਉਸ ਦੇ ਅਗਲੇ ਐਲਾਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਸੰਭਵ ਹੈ’’ (ਮੱਤੀ 19:26)। ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ‘‘ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਦੀ ਮੈਂ ਪਰਤੀਤੀ ਕੀਤੀ, ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਿਹਚਾ ਹੈ ਭਈ ਉਹ ਮੇਰੀ ਅਮਾਨਤ ਦੀ ... ਰਖਵਾਲੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ’’ (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 1:12)। ਹਿਊਗੋ ਮੈਕੋਰਡ ਨੇ ਇਸ ਆਇਤ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਵੇਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ‘‘ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜਿਸ ਤੇ ਮੈਂ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ...।’’²⁷

ਦੁਆ ਵਿਚ ਚੁਕ

ਮਰਕੁਸ ਦੀ ਲਿਖਤ, ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲ ਵਿਚ ਰੱਖਣ ਇਸ ਲੇਖਕ ਮੁਤਾਬਿਕ, ਜਦ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕੱਢ ਸਕੇ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸੀ ‘‘ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ²⁸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਿਕਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ’’²⁹ (ਮਰਕੁਸ 9:29)। ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਾਕ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰ ਦਈਏ, ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਚੇਲੇ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਸਕੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਭੂਤ ਕੱਢਣ ਲੱਗਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਜੇ ਅਸੀਂ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਪਾਵਾਂਗੇ ਕਿ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਦੁਆ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਮੁੰਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਾੜ ਤੇ ਰਾਤ ਭਰ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਸੰਗਤੀ ਜ਼ਰੂਰ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਲੂਕਾ 9:28)।

ਬਹੁਤੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਦੁਆ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਅਣਗੌਲਿਆਂ ਜਾਂ ਘੱਲ ਕਰ ਛੱਡੀ। ਦੁਆ ਕੋਈ ‘‘ਮੰਤਰ’’ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਨਾਲ ਮੋਅਜਜ਼ੇ ਹੋ ਜਾਣ; ਦੁਆ ਤਾਂ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਰਚਣਹਾਰੇ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਨਿਰਭਰਤਾ ਨੂੰ ਕਬੂਲਣਾ ਹੈ। ਬਹੁਤੇ ਲੇਖਕ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਕਾਮ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਖੁਦਾ ਤੋਂ ਹਟ ਕੇ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੌਨ ਫ੍ਰੈਂਕਲਿਨ ਕਾਰਟਰ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ‘‘ਵਿਵੇਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖੁਦਾ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋਣ ਨਾਲੋਂ ਅਤੀ ਆਤਮ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਭਰ ਗਏ’’ ਸਨ।³⁰ ਸਮਸੂਨ ਵਾਂਗ ਉਹ ਜੰਗ ਵਿਚ ਚਲੇ ਤਾਂ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਰਥ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਥ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ (ਨਿਆਈਆਂ 16:20)।

ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਇਹ ਵਾਪਰ ਸਕਦਾ ਹੈ! ਖੁਦਾ ਸਾਨੂੰ ਦਾਨ ਦਿੰਦਾ ਅਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਬਰਕਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਤਦ ਤਕ ਮਿਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜਦ ਤਕ ਅਸੀਂ ਤਰਕ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਮਰਥ ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧ ਤੇ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਲਗਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਰੂਹਾਨੀ ਨਿਹਚਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ!

ਇਹ ਉਹ ਅੱਗ ਹੈ, ਜਿਹੜੀ ਬੁੱਝਣੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਚ ਤੇਲ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ।³¹ ਇਵੇਂ ਹੀ ਰੂਹਾਨੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਨਵਿਆਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, ‘‘ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਓ ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨੇੜੇ ਆਏਗਾ’’ (ਯਾਕੂਬ 4:8)। ਯਸਾਯਾਹ ਨਬੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ‘‘ਪਰ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਉਡੀਕਣ ਵਾਲੇ ਨਵੇਂ ਸਿਰਿਉਂ ਬਲ ਪਾਉਣਗੇ,

ਉਹ ਉਕਾਬਾਂ ਵਾਂਗ ਖੰਭਾਂ ਤੇ ਉੱਠਣਗੇ, ਉਹ ਦੌੜਨਗੇ ਅਤੇ ਨਾ ਥੱਕਣਗੇ' (ਯਸਾਯਾਹ 40: 31)।

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਜ਼ਰੀਆ

ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਮਿਲਣ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰ ਲੈਣ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਆਓ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।³²

ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ

ਇਸ ਵੇਰਵੇ ਵਿਚ ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਜਿਹੜੀ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਉਹ ਪਿਤਾ ਦੇ ਚੇਲੇ ਵੀ ਸਨ। ਲੋਕ ਅੱਜ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਕੁਝ ਕਾਰਣ ਹਨ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਬਾਈਬਲ ਪਾਠ ਵਿਚ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਬੁਰਿਆਈ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਕਾਰਣ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਹੁੰਦਾ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਵਿਚ, ਸਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਕਿ ਐਨੇ ਭਿਆਨਕ ਸਤਾਅ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਮੁੰਡਾ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ। ਇਸ ਜਵਾਬ ਦਾ ਕਿ ਭਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਝੱਟਪੱਟ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ,³³ ਪਰ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਦੋ ਪਹਿਲੂਆਂ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਲਾਹੇਵੰਦ ਹੈ: (1) ਅਖੀਰ ਵਿਚ, ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ, (2) ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਸ ਮੌਕੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਵਡਿਆਈ ਦੇਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਲੂਕਾ 9: 43)।³⁴

ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਲਾਚਾਰੀ। ਰਸੂਲ ਉੱਥੇ ਨਾਕਾਮ ਹੋ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਲੋਕ ਕਈ ਵਾਰ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਬਾਰੇ ਭਰਮ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਖੁਦ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਭਰੋਸਾ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੇ ਨਹੀਂ, ਜਿਹੜੇ ਸਾਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬਲਕਿ ਉਸ ਵਿਚ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੇ ਢੂੰਡਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ (ਜ਼ਬੂਰ 9: 10)।

ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਹਮਲੇ। ਪਿਤਾ ਦਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਨਾਕਾਮੀ ਕਾਰਣ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਦੇ ਹਮਲੇ ਕਾਰਣ ਵੀ ਸੀ। ਹਰ ਪੁਲਪਿਟ ਲਈ, ਜਿੱਥੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਕੋਲ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਰਾਹ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਗੱਲ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਅਸਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਦੂਤਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਕੰਨ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਯਕੀਨ ਦੇ ਇੰਜੀਲੀ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕੰਨ ਖੋਲ੍ਹਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਹੰਕਾਰ ਦੀ ਹਕੀਕਤ। ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੀ ਡਾਂਟ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜਾਚ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਈਮਾਨਦਾਰ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਮੰਨ ਲਵਾਂਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹਕੀਕਤ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਈਆਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਰੁਕਾਵਟ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਸਿਰਫ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਹੀ ਜਨਮ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਇਕ ਵਾਕ ਰੇਖਾਕਿਤ ਕਰ ਲਓ: ਯਿਸੂ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਮੁਤਾਬਿਕ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਧਨ ਮੁਤਾਬਿਕ ਦਿੱਤਾ। ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਣ ਤੇ ਇਸ ਸਚਿਆਈ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ।

ਇਸ ਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਾਰਣ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਡੇਗਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਲੇਖਕ ਜੌਨ ਵੈਸਟਰਹੋਫ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਕਿਸਮਾਂ ਦੱਸੀਆਂ,³⁵ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਪੱਧਰ ਮੰਨ ਸਕਦੇ ਹਾਂ: (1) *ਅਨੁਭਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ*

ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਮਾਂ ਬਾਪ ਜਾਂ ਹੋਰਨਾਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖਦੇ ਹਨ। (2) ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਵਿਸ਼ਵਾਸ³⁶ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਕਈ ਵੱਡਿਆਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਤੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। (3) ਖੋਜੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਵਾਲਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਭਾਵ ਨਿੱਜੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਜੱਦੋ-ਜਹਿਦ ਕਰਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ। (4) ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਿੱਜੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਕਾਮਯਾਬੀ ਨਾਲ ਤੀਜੇ ਲੈਵਲ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਗਿਆ। ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 70 ਫੀਸਦੀ ਲੋਕ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਲੈਵਲਾਂ ਤੋਂ ਕਦੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਦੂਜੇ ਲੈਵਲ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਕੁਝ ਜਿਹਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਹੜਾ ਉਹਦੀ ਨਿਹਚਾ ਨੂੰ ਡਾਵਾਂਡੋਲ ਕਰਕੇ,³⁷ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਖੋਖਲਾ ਬਣਾ ਦਵੇਗਾ।

ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਨਿਹਚਾ ਦਾ ਵਧਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ—ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਅਜਿਹੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਜੇ ਬੜੀ ਦੂਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪਿਤਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਅਜੇ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹਨ: ‘ਮੈਂ ਪਰਤੀਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੀ ਬੇਪਰਤੀਤੀ ਦਾ ਉਪਾਅ ਕਰੋ।’

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ

‘ਬੇਪਰਤੀਤੀ’ ਜਾਂ ਬੇਪਰਤੀਤੀ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਸਾਡਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਿਵੇਂ ਵਧ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਉਸ ਪਿਤਾ ਵਾਂਗ ਮੰਨ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਅਸੀਂ ਕਿਥੇ ਜਾਈਏ? ਕਿਸੇ ਆਇਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਓ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਸੋਮਿਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰੀਏ।

ਸਿੱਖਿਆ। ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਯਿਸੂ ਦਾ ਇਕ ਕਾਰਣ ਉਸ ਬੇਪਰਤੀਤੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਜਿਹੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ। ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਣ ਤੇ, ‘ਸਭ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮਹਾਂ ਸਮਰਥ ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ’ (ਲੂਕਾ 9:43)। ਅੱਜ ਮਸੀਹ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਮੋਅਜਜ਼ੇ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਚੱਲ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਪਰ ਅੱਜ ਵੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਸਦੇ ਮੋਅਜਜ਼ੇ ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਲੇਖ ਹਨ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:

ਯਿਸੂ ਨੇ ਹੋਰ ਵੀ ਬਾਹਲੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਖਾਏ ਜੋ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲਿਖੇ ਗਏ। ਪਰ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਪਰਤੀਤ ਕਰੋ ਕਿ ਯਿਸੂ ਜਿਹੜਾ ਹੈ ਉਹੋ ਮਸੀਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ, ਨਾਲੇ ਪਰਤੀਤ ਕਰ ਕੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਜੀਉਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ (ਯੂਹੰਨਾ 20:30, 31)।

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਉਣ ਦੇ ਢੰਗ ਦਾ ਸਾਫ਼ ਜਵਾਬ ਹੈ, ‘ਵਚਨ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰ, ਖ਼ਾਸ ਕਰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਚਨ ਦਾ।’ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ ਯਿਸੂ ਨੇ ਚੇਲਿਆਂ ਲਈ ‘ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਵੀ ਜਿਹੜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਚਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਤੇ ਨਿਹਚਾ ਕਰਨਗੇ’ ਦੁਆ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਯੂਹੰਨਾ 17:20)। ਪੌਲਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, ‘ਸੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਤੇ ਸੁਣਨਾ ਮਸੀਹ ਦੇ ਵਚਨ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ’ (ਰੋਮੀਆਂ 10:17)। ‘ਮਸੀਹ ਦੇ ਵਚਨ’ ਵਾਕ ਅੰਸ਼ ਦਾ ਭਾਵ ‘ਮਸੀਹ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼’ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ³⁸ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੋ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰੋ (ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 17:11; 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:15; KJV)।

ਜੀਣਾ। ਪਰ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਣਾ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਸੱਚਾ ਅਤੇ ਸਜੀਵ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ (ਰਾਈ ਦੇ ਦਾਣੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ), ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਿਹਚਾ ਅਮਲਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ (ਯਾਕੂਬ 2:22)। ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ

‘‘ਅਮਲਾਂ ਬਾਝੋਂ ਨਿਹਚਾ ਮੁਰਦਾ ਹੈ’’ (ਯਾਕੂਬ 2:20) ਅਤੇ ‘‘ਜਿੱਕੁਰ ਆਤਮਾ ਬਾਝੋਂ ਨਿਹਚਾ ਮੁਰਦਾ ਹੈ ਤਿੱਕੁਰ ਹੀ ਅਮਲਾਂ ਬਾਝੋਂ ਨਿਹਚਾ ਮੁਰਦਾ ਹੈ’’ (ਯਾਕੂਬ 2:26)।

ਕੁਝ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਮਜ਼ੋਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰੋ। ਅਸੀਂ ‘‘ਨਿਕੰਮੇ ਦਾਸ’’ ਤਾਂ ਹਾਂ (ਲੂਕਾ 17:10), ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ (ਮੱਤੀ 20:26)। ਭਾਵੇਂ ‘‘ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਦੁਆ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ’’ (ਰੋਮੀਆਂ 8:26), ਤਾਂ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਦੁਆ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 5:17)। ਇਵੇਂ ਹੀ, ਭਾਵੇਂ ਸਾਡਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀਮਿਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਸਰਤ ਨਾਲ ਪੱਠਿਆਂ ਵਿਚ ਤਾਕਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵੀ ਅਭਿਆਸ ਨਾਲ ਵਧਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਹੈ ਕਿ ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪੁੱਛਦਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ‘‘ਇਸ ਹਾਲਾਤ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀ ਕਰੇਗਾ?’’ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਰੋ ਵੀ। ਦਿਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਇਸੇ ਯਕੀਨ ਨਾਲ ਕਰੋ ਕਿ ‘‘ਅੱਜ ਮੈਂ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਹਾਂਗਾ!’’

ਛੱਡਣਾ ਅਤੇ ਝੁਕਣਾ। ਹੋਰ ਵੀ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ: ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜੀ ਸਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਦੀ ਹੈ³⁹ ਅਤੇ ਉਸ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਧਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਬੰਧ (ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:33; 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 1:5) ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਭਰਨਾ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੈ (ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 4:8)। ਫੇਰ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਵੀ ਕਰ ਸਕੀਏ, ਸਾਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਯਾਕੂਬ 4:8) ਅਤੇ ਉਸ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਣਾ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਜ਼ਬੂਰ 37:5)।⁴⁰ ਇਸ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਦੁਆ ਵਾਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ⁴¹ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 1:18; ਯਹੂਦਾ 20) ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤ ਤੇ ਮਨਨ ਕਰਨ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਕਲਾ ਸਿੱਖਣਾ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੈ।⁴² ਸਾਨੂੰ ਖੁਦਾ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ (ਜ਼ਬੂਰ 1:2) ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਖੁਦਾ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਤੇ ਗੌਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਕੱਢਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (ਜ਼ਬੂਰ 143:5)। ਇਸ ਵਿਚ ਹੋਰ ਵੀ ਗੱਲਾਂ ਜੋੜੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।⁴³

ਸਾਰ

ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪਾਠ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਪਰਖਣ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਮਿਲੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਦੁਆ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਮਿਲੇ। ਇਸ ਨਾਲ ਇਕ ਦਿਨ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਇਕ ਤਰਤੀਬ ਦੇ ਸਿਖਰ ਤੋਂ ਬੇਤਰਤੀਬੀ ਦੀ ਘਾਟੀ ਵਿਚ ਹੇਠਾਂ ਉੱਤਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਿਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਜਦ ਨਿੱਜੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਵੱਸ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅੱਜ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਮੇਰੀ ਉਹੀ ਦੁਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜੀ ਮਸੀਹ ਨੇ ਪਤਰਸ ਲਈ ਕੀਤੀ ਸੀ: ਮੇਰੀ ਦੁਆ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਤੇਰੀ ਨਿਹਚਾ ਜਾਂਦੀ ਨਾ ਰਹੇ’’ (ਲੂਕਾ 22:32)।

ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਜੇ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਉਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰੋ (ਮੱਤੀ 10:32; 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 6:12; 1 ਯੂਹੰਨਾ 4:15; ਯੂਹੰਨਾ 12:42)। ਜੇ ਅਜੇ ਤਕ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਲਈ ਬਪਤਿਸਮਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕਰਕੇ ਉਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣ ਲਈ ਡੁਬਕੀ ਲਾਓ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:36-38; ਮਰਕੁਸ 16:15, 16; ਗਲਾਤੀਆਂ 3:26, 27)। ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਗੁਜ਼ਾਰ ਸਕਦੇ ਹੋ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 2:13)!

ਨੋਟਸ

ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਹਰਾਅ ਪਸੰਦ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਗੁੰਠੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਕਮੀ, ਭੀੜ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਗੁਆਚਣ ਅਤੇ ਰਸੂਲਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੀਮਿਤ ਤੁਲਨਾ ਵਿਚ ਥੋੜ੍ਹੇ (ਪਰ ਵਧਣ ਵਾਲੇ) ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਦੀ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਿਫ਼ਤ ਕੀਤੀ।

ਇਸ ਦਾ ਬਦਲਵਾਂ ਸਿਰਲੇਖ 'ਰਾਈ ਦੇ ਦਾਣੇ ਜਿੰਨਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ' ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਾਠ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਰਾਈ ਦੇ ਬੀਜਾਂ ਦਾ ਇਕ ਪੈਕਟ ਖਰੀਦ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਲਈ ਮੁੱਖ ਵਿਚਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਹੱਥ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਕਾਰਡ ਬਣਾਈਏ। ਹਰ ਕਾਰਡ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਰਾਈ ਦੇ ਦਾਣੇ ਦਾ ਬੀਜ ਚਿਪਕਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਭੂਤ ਚੰਬੜੇ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਚੰਗਾ ਹੋਣ ਦੀ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋਣ, ਤਾਂ ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ ਉਸ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾ ਕੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ ਤੇ ਬਹੁਤਾ ਵਕਤ ਗੁਜ਼ਾਰੋ।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਮਰਕੁਸ 9: 15 ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਉਸ [ਭਾਵ ਯਿਸੂ] ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੀ ਸਭ ਅਚੰਭਾ ਕਰਨ ਲੱਗੇ।' ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਕਰਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਬਦਲਿਆ ਹੋਇਆ ਰੂਪ ਵੇਖਿਆ ਸੀ (ਜਿਵੇਂ ਪਹਾੜ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਣ ਤੇ ਮੂਸਾ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ)। ਰੂਪ ਬਦਲਣ ਵਾਲੇ ਪਹਾੜ ਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਕੁਝ ਚਿਰ ਰਹੱਸ ਹੀ ਬਣੀ ਰਹਿਣੀ ਸੀ (ਮਰਕੁਸ 9:9)। ਲੋਕ ਇਸ ਕਰਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਐਨੀ ਛੇਤੀ ਜਾਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ²ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਚੀਕ ਸਕਦਾ ਸੀ (ਲੂਕਾ 9:39), ਪਰ ਉਹ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਜਿਸਮਾਨੀ ਬੀਮਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਭੂਤ ਚੰਬੜੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਸੀ। ਵਚਨ ਵਿਚ 'ਚੰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ' (ਮੱਤੀ 17:18) ਅਤੇ 'ਚੰਗਾ' ਕੀਤਾ (ਲੂਕਾ 9:42), ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੋਈ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਆਮ ਵਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿਚ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਸਰੀਰਕ ਚੰਗਿਆਈ ਲਈ ਹੋਇਆ ਹੈ। ³ਕਈ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਅੱਗ ਵਿਚੜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬਾਲੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਈ ਨਦੀਆਂ ਤੇ ਪੁਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਭੂਤਾਂ ਲਈ ਜਵਾਨ ਨੂੰ ਅੱਗ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਪਟਕਾ ਕੇ ਸੁੱਟਣਾ ਅਸਾਨ ਸੀ। ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭੂਤ ਦੀ ਮੰਸਾ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਸੀ (ਮਰਕੁਸ 9:22); ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਦਾ ਮਕਸਦ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਸਤਾਉਣਾ ਸੀ। ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਨੂੰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਟਿਕਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। (ਮਸੀਹ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ, 3 ਵਿਚ ਮੱਤੀ 8:31, ਮਰਕੁਸ 5:12 ਅਤੇ ਲੂਕਾ 8:32 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆ ਵੇਖੋ)। ⁴ਚਾਰਲਸ ਬੀ. ਕਲੇਮੈਨ, ਮੈਡੀਕਲ ਸੰਪਾ. ਦ ਅਮੈਰੀਕਨ ਮੈਡੀਕਲ ਐਸੋਸਿਏਸ਼ਨ ਹੋਮ ਮੈਡੀਕਲ ਇੰਸਾਈਕਲੋਪੀਡੀਆ, ਅੰਕ 1, s.v. 'ਐਪੀਲੈਪਸੀ।' ⁵ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਭੀੜ ਨੂੰ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਭੀੜ ਦਾ ਸਹੀ ਸਹੀ ਕਾਰਣ ਗ਼ਲਤ ਸਮਝ ਆਇਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਖੁਦਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਪਾਏ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਵਿਚ ਅਸੁੱਧ ਆਤਮਾ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਖੁਦਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ⁶ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਕਦੀ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਹ ਸੋਚਿਆ ਤਾਂ ਹੈ: 'ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਸਹਾਂਗਾ?' ⁷ਕਈ ਲੇਖਕ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਅਜਿਹੇ ਵਾਕਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੁਆਉਂਦੇ ਹਨ (ਵੇਖੋ ਗਿਣਤੀ 14:27; ਵਿਵਸਥਾਸਾਰ 32:5, 20; ਜ਼ਬੂਰ 95:10)। ⁸ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕੀਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜੇ ਕੋਈ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਭੂਤ ਹੀ ਸੀ ... ਪਰ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ⁹ਆਰ. ਐਲਨ ਕੋਲ, ਦ ਗੋਸਪਲ ਅਕਾਰਡਿੰਗ ਟੂ ਮਾਰਕ; ਸੰਪਾ., ਟਿੰਡੋਲ

ਨਿਉ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀਜ਼ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡੈਕਸ, ਮਿਸ਼ਿਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਨ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰ.), 216. ¹⁰“ਅਸੀਂ” ਸ਼ਬਦ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ। ਬੀਮਾਰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੱਚੇ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਕਰਕੇ ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਸ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਪਵਿਵਾਰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

¹¹ਵਿਲੀਅਮ ਬਾਰਕਲੇ, *ਦ ਗੋਸਪਲ ਆਫ ਮਾਰਕ*, ਸੋਧਿਆ ਅੰਕ (ਫਿਲਾਡੈਲਫੀਆ: ਵੈਸਟਮਿੰਸਟਰ ਪ੍ਰੈਸ, 1975), 218. ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਸਮਰਥ ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਕਾਰਜ ਨਾਲ ਬਹੁਤਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੇ ਅਤੀਤ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਕਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕੁਝ ਕਿਤਾਬਾਂ ਖੁਦਾ ਦੀ ਸਮਰਥ ਦੇ ਬਜਾਇ ਆਦਮੀ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ¹²ਉਹੀ। ਬਾਰਕਲੇ ਨੇ ਇਟਲੀ ਦੇ ਸਿਆਸੀ ਆਗੂ ਕੈਮਿਲੋ ਬੈਂਜੋ ਡੀ ਕੇਵਰ (1810–61) ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਵਾਕ ਵਿਚ ਇਸ ਸਮਝ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ¹³ਮਰਕੁਸ 9:25 ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਝਿੜਕਿਆ “ਜਦੋਂ [ਉਸ ਨੇ] ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਲੋਕ ਦੌੜ ਕੇ ਮਜ਼੍ਹਮਾ ਲਾ ਰਹੇ ਹਨ।” ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬੇਲੋੜੀ ਮਸ਼ਹੂਰੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਆਦਮੀ ਤੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਲੈ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ: ਕਿ ਮਸੀਹ ਨੇ ਉੱਥੇ ਇਕੱਠੀ ਹੋਈ ਭੀੜ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ। ¹⁴“ਫਿਰ ਕਦੀ ਨਾ ਵੜੀਂ” ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਮਿਲੀ ਹੋਊ ਕਿ ਉਹ ਮੁਸੀਬਤ ਨਹੀਂ ਆਉਗੀ। ¹⁵ਕੋਲ, 216. ¹⁶ਇਸ ਆਇਤ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਲੂਕਾ 7:15 ਨਾਲ ਕਰੋ। ¹⁷ਜੇਮਸ ਬਰਟਨ ਕਾਫ਼ਮੈਨ, *ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਲੂਕਾ* (ਅਬਿਲੇਨ, ਟੈਕਸਸ: ਅਬਿਲੇਨ ਕ੍ਰਿਸਚਿਅਨ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1975), 186. ¹⁸ਮਰਕੁਸ 9:28 ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, “ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਵਿਚ ਆਇਆ।” ਇਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਚੇਲੇ ਕਫ਼ਰਨਹੂਮ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਆਏ ਸਨ (ਵੇਖੋ ਮਰਕੁਸ 2:1)। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਘਰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ¹⁹KJV ਵਿਚ “ਤੁਹਾਡੇ ਬੇਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ” ਹੈ, ਪਰ “ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਕਮੀ ਕਰਕੇ” ਲਿਖਤ ਦਾ ਬੇਹਤਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਅਕਸਰ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ “ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਕਮੀ” ਕਾਰਣ ਝਿੜਕਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 6:30; 8:26; 14:31; 16:8)। ²⁰ਯਿਸੂ ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਪਹਾੜ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ ਸੀ। “ਇਸ ਪਹਾੜ” ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ਉਸ ਪਹਾੜ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।

²¹“ਕੋਈ ਕੰਮ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਅਣਹੋਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ” ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਇਸੇ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਆਈ ਮਰਕੁਸ 9:23 ਵਿਚ ਵਰਗੇ ਵਾਅਦੇ ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਵੇਖੋ। ²²ਪੰਜਾਬੀ ਅਤੇ KJV ਵਿਚ ਆਇਤ 21 ਜੋੜੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਵਧੇਰੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਹੱਥ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ: “ਪਰ ਇਹ ਜਾਤੀ ਬਿਨਾਂ ਦੁਆ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ੇ ਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ।” NASB ਵਿਚ ਇਸ ਆਇਤ ਨੂੰ ਬ੍ਰੈਕਟ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ: “[ਪਰ ਇਹ ਜਾਤੀ ਬਿਨਾਂ ਦੁਆ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ੇ ਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ।]” ਇਸ ਵਾਕ ਦਾ ਮੁੱਖ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਮਰਕੁਸ 9:29 ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਵੇਖਾਂਗੇ। ²³ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵੀ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 13:2 ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਅਲੰਕਾਰ ਵਰਤਿਆ ਹੈ। ²⁴ਕੁਝ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ “ਬਰਤਨਾਂ ਦਾ ਢੇਰ” ਜਾਂ “ਕੱਪੜਿਆਂ ਦਾ ਢੇਰ” ਦੇ ਰੂਪਕਾਂ ਵਿਚ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ²⁵ਇਸ ਵਾਕ ਅੰਸ਼ ਦੀ ਚਰਚਾ ਵਿਲੀਅਮ ਬਾਰਕਲੇ, *ਦ ਗੋਸਪਲ ਆਫ ਮੈਥਿਊ*, ਸੋਧਿਆ ਅੰਕ, ਜਿਲਦ 2 (ਫਿਲਾਡੈਲਫੀਆ: ਵੈਸਟਮਿੰਸਟਰ ਪ੍ਰੈਸ, 1975), 167 ਵਿਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ²⁶ਮੈਂ ਅਲੰਕਾਰ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਰਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਰਾਈ ਦਾ ਬੀਜ ਸੁਭਾਵਕ ਤੌਰ ਤੇ ਵਧਦਾ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ²⁷ਹਿਊਗੋ ਮੇਕੋਰਡ, *ਮੇਕੋਰਡ ਨਿਉ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਟ੍ਰਾਂਸਲੇਸ਼ਨ ਆਫ ਦ ਐਵਰਲਾਸਟਿੰਗ ਗੋਸਪਲ* (ਹੈਂਡਰਸਨ, ਟੈਨੀਸੀ: ਫ੍ਰੀਡ ਹਾਰਡਮੈਨ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, 1988), 207. ²⁸ਕੁਝ ਲੇਖਕਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ “ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ” ਵਾਕ ਅੰਸ਼ ਤੋਂ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਬਦਰੂਹਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਤਾਕਤਵਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਕ ਗੱਲ ਪੱਕੀ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਬਦਰੂਹਾਂ ਨੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਉਸ ਭੂਤ ਵਾਂਗ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਕੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ²⁹KJV ਵਿਚ “ਅਤੇ ਰੋਜ਼ਾ” ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਪਰ ਇਹ ਸ਼ਬਦ

ਕਈ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਹੱਥਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ।³⁰ ਜੌਨ ਫ੍ਰੈਂਕਲਿਨ ਕਾਰਟਰ, *ਏ ਲੇਮੈਨ'ਜ ਹਾਰਮਨੀ ਆਫ ਦ ਗੌਸਪਲ* (ਨੈਸ਼ਵਿੱਲੋ: ਬ੍ਰਾਡਮੈਨ ਪ੍ਰੈਸ, 1961), 176.

³¹ਲੱਕੜਾਂ ਦੀ ਅੱਗ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ।³²ਇਸ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਕੁਝ ਸਮੱਗਰੀ ਸਦਰਨ ਹਿੱਲਜ਼ ਚਰਚ ਆਫ ਕ੍ਰਾਈਸਟ, ਅਬਿਲੇਨ ਟੈਕਸਸ ਵਿਚ, 11 ਸਤੰਬਰ 1988 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਰਿੱਕ ਐਚਲੀ, ‘‘ਡਾਉਨ ਇਨ ਦ ਵੈਲੀ’’ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਹੈ।³³ਇਹ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਪਾਠ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ।³⁴ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵਿਚਾਰ ਜੋੜਨਾ ਚਾਹੋ ਤਾਂ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਅਗਲੀ ਘਟਨਾ ਆਪਣੇ ਮਾਰੇ ਜਾਣ, ਦਫਨਾਏ ਜਾਣ, ਜੀ ਉੱਠਣ ਬਾਰੇ ਮਸੀਹ ਦਾ ਐਲਾਨ ਸੀ (ਲੂਕਾ 9:43, 44)। *ਸਲੀਬ ਸਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦੁਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਸਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਸਾਡੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਕਿੰਨੀਆਂ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਆ ਜਾਣ। ਜੀ ਉੱਠਣਾ ਸਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦੁਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਖੀਰ ਬੁਰਿਆਈ ਉੱਤੇ ਫਤਹਿ ਪਾ ਲਈ ਜਾਵੇਗੀ!* ³⁵ਜੌਨ ਐੱਚ. ਵੈਸਟਰਹੋਫ ਤੀਜਾ, *ਵਿਲ ਅਵਰ ਚਿਲਡਰਨ ਹੈਵ ਫ਼ੇਥ* (ਨਿਊ ਯਾਰਕ: ਹਾਰਪਰ ਕੋਲਿੰਸ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, 1976), 89-99. ਮੈਂ ਉਹਦੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਹਨ, ਉਸਦੇ ਨਹੀਂ।³⁶ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ‘‘ਸਬੰਧਕ’’ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਆਖਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਚੱਲਿਤ ਸ਼ਬਦ ‘‘ਸਬੰਧ’’ ਲਾਇਆ ਹੈ।³⁷ਇਹ ਕਿਸੇ ਸੈਕੂਲਰ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਕੋਈ ਨਾਸਤਿਕ ਅਧਿਆਪਕ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਦੁਖਾਂਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ (ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ)। ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਉਸ ਸਮਾਜ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹੋ।³⁸ਦ ਨਿਊ ਸੈਂਚੁਰੀ ਵਰਜ਼ਨ ਵਿਚ ‘‘ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਬਾਰੇ ਦੱਸੋ’’ ਹੈ।³⁹ਪਿਤਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਚੇਲਿਆਂ ਅਤੇ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਦੀ ਬੇਪਰਤੀਤੀ ਨਾਲ ਡੋਲ ਗਿਆ ਸੀ।⁴⁰ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਚੇਲਿਆਂ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਖੁਦਾ ਦੀ ਥਾਂ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਸੀ।

⁴¹ਸਾਡੇ ਬਾਈਬਲ ਪਾਠ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਦੁਆ ਦੇ ਸਬੰਧ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਮਿਲਦਾ ਹੈ (ਮੱਤੀ 17:20; ਮਰਕੁਸ 9:29)।⁴²ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੁਆ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਅਨੁਸਾਰ ਮਿਲਨ ਕਰਨਾ ਉਵੇਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਅੱਜ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ‘‘ਮਿਲਨ’’ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਜੋ ਅਕਸਰ ਬੇਕਾਰ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਤੇ ਧਿਆਨ ਲਾਉਣ ਨਾਲੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ)।⁴³ਉਦਾਹਰਨ ਵਜੋਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਸਲੀ ਵਿਖਾਉਣ ਵਿਚ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸੁਝਾਅ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮਿਲਾ ਲਓ।